

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 479/2015
02.06.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Соње Павловић и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Олгицом Козлов, записничарем, у кривичном предмету окривљеног Г.М., због два кривична дела примање мита из члана 367. став 3. у вези става 2. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката М.Л., поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Сремској Митровици К 171/11 од 13.05.2014. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1251/14 од 24.02.2015. године, у седници већа одржаној 02.06.2015. године, већином гласова је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Г.М., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Сремској Митровици К 171/11 од 13.05.2014. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1251/14 од 24.02.2015. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Сремској Митровици К 171/11 од 13.05.2014. године окривљени Г.М. оглашен је кривим због извршена два кривична дела примање мита из члана 367. став 3. у вези става 2. КЗ за која му је суд утврдио појединачне казне затвора у трајању од по три године, а затим га осудио на јединствену казну затвора у трајању од четири године у коју му је урачунато време проведено у притвору у периоду од 31.05.2010. до 22.03.2011. године.

Истом пресудом окривљени је обавезан да суду накнади трошкове кривичног поступка, као у изреци пресуде, те да на име имовинскоправног захтева оштећеној М.В. исплати износ од 2.000 евра у динарској противвредности по најповољнијем курсу Европске централне банке, као у изреци пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1251/14 од 24.02.2015. године одбијене су, као неосноване, жалбе Вишег јавног тужиоца у Сремској Митровици, окривљеног Г.М. и његовог браниоца и потврђена пресуда Вишег суда у Сремској Митровици К 171/11 од 13.05.2014. године.

Против наведених правноснажних пресуда, на основу члана 482. став 1. ЗКП-а, бранилац окривљеног Г.М., адвокат М.Л., поднео је захтев за заштиту законитости, „због

повреде кривичног закона из члана 485. став 1. тачка 1. ЗКП“ уз предлог Врховном касационом суду да побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је, у смислу члана 488. став 1. ЗКП, након достављања примерка захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, одржао седницу већа, у смислу члана 490. ЗКП, о којој није обавестио Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, налазећи да њихово присуство седници већа није неопходно и да није од значаја за доношење одлуке, на којој седници је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев поднет, те је по оцени навода и предлога у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости није основан.

Поднетим захтевом се, без нумеричког означавања, указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП-а, наводима да првостепени суд, у тачкама 1. и 2, изреке пресуде „додаје“ одредбу члана 17. Правилника о кућном реду у КПЗ и окружним затворима, којом одредбом је одређена обавеза управника завода на преиспитивање програма поступања према осуђеним лицима најмање једном у три месеца и доношење одлуке о накнадном разврставању - рекласификацији на бази мишљења комисије за рекласификацију а на предлог службе за преваспитавање, која одредба по својој садржини нема никакве везе и не односи се на окривљеног Г.М. и његова овлашћења као надзорника и члана „мини-тима“ те суд на овај начин, убацивањем „бланкета“ излази из оквира оптужнице односно својом пресудом прекорачује оптужницу.

Међутим, Врховни касациони суд ове наводе у захтеву оцењује као неосноване. Побијаним правноснажним пресудама окривљени Г.М. је оглашен кривим управо за радње и поступање које му је стављено на терет оптужницом јавног тужиоца у Сремској Митровици. Прецизирањем изреке првостепене пресуде, додавањем одредбе члана 17. Правилника о кућном реду у казнено-поправним заводима и окружним затворима, у односу на диспозитив оптужнице јавног тужиоца, насупрот ставу браниоца, ни у чему није повређен идентитет оптужног акта, имајући у виду да је изрека допуњена чињеницама утврђеним у законито спроведеном поступку на главном претресу, што је законско овлашћење суда. Дакле, овај суд је нашао да побијане правноснажне пресуде нису захваћене битном повредом одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП-а, те да су супротни наводи у захтеву браниоца неосновани.

Захтевом браниоца окривљеног Г.М. се указује, такође, без нумеричког означавања, и на повреду кривичног закона - одредбу члана 439. тачка 1) ЗКП-а, наводима да радње за које је окривљени оглашен кривим не садрже чињенице и околности које чине обележја кривичног дела примања мита из члана 367. став 3. у вези става 2. КЗ. По ставу одбране, предметне радње нису временски опредељене, што је супротно одредби члана 424. став 1. тачка 1) ЗКП којом је тачно опредељено шта све мора да садржи изрека осуђујуће пресуде.

Међутим, наводима, у тачки 1 изреке првостепене пресуде, да је окривљени Г.М. „... неутврђеног дана месеца септембра 2007. године, у Сремској Митровици ... од супруге осуђеника Ђ.В., оштећене М.В., за себе непосредно захтевао поклон ... да у оквиру свог службеног овлашћења изврши службену радњу коју би морао извршити у вези са извршењем кривичне санкције ... те је неутврђеног дана новембра месеца 2007. године од М.В. примио новац ...“, јасно временски опредељују радње окривљеног Г.М. за које је оглашен кривим и

осуђен. При томе, из чињеничног описа радњи извршења кривичног дела, као у изреци првостепене пресуде у тачки 1 и тачки 2, произлазе сви објективни и субјективни елементи бића кривичног дела примање мита из члана 367. став 3. у вези става 2, КЗ, те је на предметне радње окривљеног Г.М. правилно примењен закон и исте су правилно правно квалификоване као два кривична дела примање мита из члана 367. став 3. у вези става 2. КЗ. С`обзиром на изложено, Врховни касациони суд је нашао да побијаним правноснажним пресудама нису учињене повреде закона из члана 439. тачка 1) ЗКП-а, те су супротни наводи у захтеву браниоца окривљеног оцењени као неосновани.

Осим наведеног, захтевом браниоца окривљеног Г.М. се указује да је изрека пресуде неразумљива, да у пресуди нису наведени разлози о одлучним чињеницама, а да су наведени разлози нејасни ... чиме се суштински указује на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) и члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП-а.

Наводима у захтеву да је чињенично стање неправилно утврђено; да није утврђен облик виности како у односу на основни облик кривичног дела тако и у односу на квалификаторну околност; да није утврђено да ли је окривљени и када предузео „службене радње“, да се везано за радње окривљеног не би могло говорити о предметном кривичном делу већ можда о неком другом кривичном делу нпр. трговина утицајем ... се побија правилност и потпуност утврђеног чињеничног стања односно одредба члана 440. ЗКП-а.

Међутим, с`обзиром да повреде одредаба члана 438. став 1. тачка 11) и члана 438. став 2. тачка 2) те члана 440. ЗКП, нису чланом 485. став 4. у вези става 1. ЗКП предвиђене као разлог за подношење овог ванредног правног лека, од стране окривљеног преко браниоца, Врховни касациони суд о овим деловима захтева није мериторно одлучивао.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је, на основу одредбе члана 30. став 1. Закона о уређењу судова, применом члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Олгица Козлов,с.р.**

**Председник већа-судија,
Драгиша Ђорђевић,с.р.**